

Mary Beth Keane

Vraag me nog eens

Vertaald uit het Engels door Anna Livestro

SIGNATUUR

2020

Proloog

Juli 1973

Francis Gleeson, lang en mager in zijn zachtblauwe politie-uniform, liep de zon in vanuit de schaduw van het lage stenen gebouw waar het bureau huisde van het Eenenvertigste District. Er hing een panty te drogen aan een brandtrap op de derde verdieping van een gebouw, vlak bij 167th Street, en terwijl hij op een medenieuweling stond te wachten, een agent genaamd Stanhope, keek Francis naar de perfect stil hangende transparante benen, de elegante welving waar de hak hoorde te zitten. Een ander gebouw was de vorige avond afgebrand en Francis bedacht dat het eruitzag zoals zoveel gebouwen in de Vier-Een: er was alleen nog maar een uitgehold karkas van over, met een zwartgeblakerd trappenhuis vanbinnen. De buurtkinderen hadden naar de brand gekeken vanaf de daken en brandtrappen waar ze hun matrassen naartoe gesleept hadden op die eerste echt hete dag in juli. Nu, een straatlengte verderop, kon Francis horen hoe ze de brandweelrui smeekten om een brandkraan open te laten. Hij zag voor zich hoe ze van het ene been op het andere sprongen op de alweer heet wordende stoep.

Hij keek op zijn horloge en wierp een blik achterom naar het bureau; hij vroeg zich af waar Stanhope uithing.

Nu al 31 graden, en het was nog geen tien uur 's ochtends. Dit was de enorme schok van Amerika: winters waarin je neus eraf vroom, zomers als een zompig moeras. 'Je zeurt als een echte Ier,' had zijn oom Patsy die ochtend tegen hem gezegd. 'Die hitte, die hitte, die hitte.' Maar Patsy tapte de hele dag biertjes in een koele kroeg. Francis zou zijn rondes lopen, met binnen een kwartier donkere kringen onder zijn oksels.

'Waar is Stanhope?' vroeg Francis aan een stel andere nieuwelingen die ook naar buiten kwamen om op patrouille te gaan.

'Problemen met zijn kluisje, geloof ik,' antwoordde een van hen.

Eindelijk, nadat er nog een volle minuut voorbij getikt was, kwam Brian Stanhope van de treden voor het bureau af gesprongen. Hij en Francis hadden elkaar op hun eerste dag op de politieacademie leren kennen, en bij toeval waren ze allebei in de Vier-Een terechtgekomen. 'Jij komt uit Ierland, toch? Kersvers, net van de boot, bedoel ik?'

Francis zei dat hij uit het westen kwam, uit Galway. En dat hij met het vliegtuig was gekomen, maar dat zei hij er maar niet bij.

'Dacht ik al. Mijn vriendin ook. Die komt uit Dublin. Mag ik jou nou eens wat vragen?'

Wat Francis betrof, voelde Dublin even ver van Galway als New York, maar voor een yank was het waarschijnlijk één pot nat.

Francis zette zich schrap voor een vraag die hem te persoonlijk was. Het was een van de eerste dingen die hem in Amerika waren opgevallen: dat iedereen elkaar recht voor zijn raap vroeg wat er maar bij hen opkwam. Waar woon je, met wie woon je, hoeveel huur betaal je, wat heb je dit week-

end gedaan? Francis, die zich al geneerde als hij zijn boodschappen op de lopende band legde bij de supermarkt in Bay Ridge, ging dat allemaal wat te ver. ‘Dat wordt een gezellig avondje,’ had de kassamedewerker de vorige keer dat hij er was opgemerkt. Een sixpack Budweiser. Wat aardappelen. Deodorant.

Brian zei dat het hem was opgevallen dat zijn meisje niet met andere Ieren omging. Ze was pas achttien. Je zou denken dat ze met een vriendin of een nichtje hierheen zou zijn gekomen, maar ze kwam alleen. Ze had toch op z'n minst een stel Ierse meisjes kunnen zoeken om mee samen te gaan wonen, vond hij. Die waren er bij bosjes. Ze werkte als verpleegster in opleiding in Montefiore en deelde een appartement in een flat van het ziekenhuis, met een zwart meisje, ook een verpleegster. Was dat normaal voor een Iers meisje? Want hij had een poosje verkering gehad met een Russische en die ging alleen maar om met andere Russen.

‘Ik ben ook Iers,’ zei Stanhope. ‘Maar dan een paar generaties terug.’

Dat was ook zoiets typisch Amerikaans. Iedereen was Iers, maar dan wel een paar generaties terug.

‘Misschien is het wel een teken van intelligentie, wegblijven bij onze mensen,’ zei Francis met een uitgestreken gezicht. Het duurde even voor het kwartje viel bij Stanhope.

Bij de diploma-uitreiking stond burgemeester Lindsay op het podium en vanaf zijn plek op de derde rij bedacht Francis hoe vreemd het was om iemand die hij alleen van televisie kende in levenden lijve te zien. Francis was in New York geboren, was als kind weer mee teruggenomen naar Ierland, en was vlak voor zijn negentiende verjaardag teruggekeerd met tien

Amerikaanse dollars en zijn Amerikaanse paspoort. Zijn vaders broer, Patsy, had hem opgehaald van JFK, had Francis' reistas van hem overgenomen en op de achterbank gegooid. 'Welkom thuis,' had hij gezegd. Dat dit krioelende vreemde oord zijn thuis was, vond hij een vreemd idee. Op zijn eerste dag in Amerika had Patsy hem aan het werk gezet achter de bar van zijn pub op de hoek van 3rd Avenue en 80th Street in Bay Ridge. Er hing een ingelijst driebladig klavertje boven de deur. De eerste keer dat een vrouw binnenkwam en hem om een biertje vroeg, had hij een longdrinkglas gepakt en dat voor haar neergezet. 'Wat krijgen we nou?' had ze gevraagd. 'Een half biertje?' Ze had naar de rij mensen aan de bar gekeken, allemaal mannen, allemaal met grote pintglazen voor hun neus.

Hij wees haar het pintglas aan. 'Wil je er zo eentje?' had hij gevraagd. 'Een hele?' En toen het eindelijk tot haar doordrong dat hij nieuw was, in de pub, in Amerika, leunde ze voorover, pakte ze zijn gezicht in haar handen en veegde het haar van zijn voorhoofd.

'Zo eentje, schatje,' had ze gezegd.

Een keer, toen Francis ongeveer een jaar in New York was, kwamen er twee jonge agenten binnen. Ze hadden een compositietekening bij zich van iemand die ze zochten, wilden weten of iemand in de kroeg die persoon herkende. Ze maakten geintjes met Patsy, met Francis, met elkaar. Toen ze vertrokken, verzamelde Francis wat van die Amerikaanse brutaliteit. Hoe moeilijk was het om bij de politie te komen? Betaalde het een beetje? Hun gezichten bleven even onleesbaar. Het was februari; Francis droeg een oude kabeltrui die van Patsy was geweest en voelde zich sjofel vergeleken met die agenten in hun gesteven jasjes met petten die keurig recht op

hun hoofd zaten. Uiteindelijk zei de kleinste van de twee dat hij in de autowasserette van zijn neef op Flushing Avenue werkte voor hij bij de politie ging. Zelfs al was alles geautomatiseerd, toch werd hij steeds nat gesproeid en in de winter was hij aan het eind van de dag bevroren. Het was te zwaar. Bovendien viel het bij de meisjes een stuk beter als je zei dat je agent was dan als je moest vertellen dat je in een wasstraat werkte.

De andere jonge agent keek een beetje misprijzend. Hij was bij de politie gegaan omdat zijn vader agent was. En twee van zijn ooms. Het zat hem in het bloed.

Francis bleef er die hele winter aan denken, en begon te letten op de agenten in de buurt, in de metro, bij barricades, op televisie. Hij ging naar het bureau bij hen in de buurt om te vragen naar het toelatingsexamen, hoe lang het duurde, hoe het allemaal in zijn werk ging, wanneer dat was. Toen Francis zijn plan besprak met oom Patsy, zei Patsy dat het een geweldig idee was. Hij zou maar twintig jaar hoeven werken en dan zou hij al pensioen krijgen. Het viel Francis op dat Patsy het over 'twintig jaar' had alsof het niets was, een oogwenk, terwijl het op dat moment langer was dan Francis' hele leven. Na twintig jaar, zolang hij zich niet zou laten omleggen, kon hij iets anders gaan doen, als hij daar zin in zou hebben. Hij zag zijn leven voor zich in blokken van twintig jaar, en voor het eerst vroeg hij zich af hoeveel blokken hij zou krijgen. Het beste was dat hij dan nog steeds jong zou zijn, zei Patsy. Had hij daar maar aan gedacht toen hij nog zo oud was als Francis.

Na de diploma-uitreiking was zijn jaar uiteengevallen in groepjes die elk in een ander deel van de stad stage gingen lopen. Hij en dertig anderen, onder wie Brian Stanhope, werden naar

Brownsville gestuurd, en daarna naar de Bronx, waar het echte werk begon. Francis was toen inmiddels tweeëntwintig, Brian pas eenentwintig. Francis kende Brian niet echt goed, maar het was geruststellend om bij de briefing de zaal door te kijken en een bekend gezicht te zien. Tot dusverre was nog niets zo verlopen als hun gezegd was. Het bureau zelf was precies het tegenovergestelde van wat Francis zich had voorgesteld toen hij besloot om zich op te geven voor de politieacademie. Vanbuiten zag het er al niet uit – de verf kwam van de gevel, het zat onder de vogelpoep en had een kroon van prikkeldraad – maar binnen was het nog veel erger. Alles was vochtig of plakkerig en bladde-rend. De radiator in de zaal waar ze altijd voor briefings bijeenkwamen was in tweeën gebroken en iemand had er een oude pan onder geschoven om de druppels op te vangen. Het regende stucwerk van het plafond, dat op hun bureau landde, hun hoofden, hun papieren. Dertig verdachten werden in bewaring gehouden in cellen die voor twee of drie mensen bedoeld waren. In plaats van te worden gekoppeld aan meer ervaren partners, werden alle nieuwelingen er met andere nieuwelingen op uit gestuurd. ‘De lamme leidt de blinde,’ had brigadier Russell gegrapt, en hij had beloofd dat het maar voor even zou zijn. ‘Geen domme dingen doen.’

Nu liepen Gleeson en Stanhope weg bij het smeulende gebouw, in noordelijke richting. In de verte klonk alweer een brandalarm. Beide jonge surveillanten kenden de grenzen van hun wijk op de kaart, maar ze hadden ze geen van beiden ook in werkelijkheid gezien. De patrouillewagens werden op basis van senioriteit toegewezen, zoals de hele dienst van acht tot vier door senioriteit werd bepaald. Ze hadden met de bus naar de rand van hun wijk kunnen gaan, en dan te voet terug, maar Stanhope zei dat hij het verschrikkelijk vond om in uniform

in de bus te zitten, dat hij het haatte hoe de spanning oplaaide als hij door de achterdeur instapte en elk gezicht zich om-draaide om hem de maat te nemen.

‘Nou, dan gaan we lopen,’ had Francis geopperd.

Dus terwijl het zweet tappelings over hun rug liep, banjerden ze van straat naar straat, ieder met een wapenstok, handboeien, een portofoon, vuurwapen, munitie, zaklamp, handschoenen, pen, opschrijfboekje en sleutel zwaaiend aan hun riem. In sommige straten was niks anders te zien dan puin en uitgebrande auto’s, en ze scanden tussen de brokstukken om te zien of er iets bewoog. Een meisje gooide een tennisbal tegen de gevel van een gebouw en ving hem op als hij weer omhoog stuiterde. Er lag een paar krukken op hun pad en Stanhope schopte het aan de kant. Elk gebouw waarvan zelfs maar een deel van een muur overeind stond, zat onder de graffiti. Een opeenstapeling van tags, met kleurige lussen en lijnen die beweging moesten verbeelden, leven, en die samen bijna pijn deden aan je ogen, zo fel gekleurd tegen de doorgaans grijze ondergrond.

Ze mochten heel blij zijn met deze dienst van acht tot vier, wist Francis. Tenzij er arrestatiebevelen waren die ze moesten uitvoeren, was de kans groot dat ze het tot de lunch rustig zouden hebben. Toen ze uiteindelijk Southern Boulevard insloegen, voelden ze zich als reizigers die een woestijn overgestoken waren, blij dat ze de overkant bereikt hadden. Waren de zijstraten uitgestorven, spookachtig, op de boulevard was het druk met auto’s, een herenkledingzaak waar ze pakken in alle kleuren verkochten, een paar slijterijen op een rijtje, een kaartenwinkel, een kapperszaak, een kroeg. In de verte knipperde een patrouillewagen met zijn koplampen om hen te begroeten, om daarna rustig door te rijden.

‘Mijn vrouw is in verwachting,’ zei Stanhope toen ze allebei al een poos gezwegen hadden. ‘Ze is rond Thanksgiving uitgerkend.’

‘Het Ierse meisje?’ vroeg Francis. ‘Zijn jullie getrouwd?’ Hij probeerde het zich te herinneren: waren ze verloofd toen Stanhope hem over haar vertelde, toen ze nog op de opleiding zaten? Hij rekende vooruit tot november, nog maar vier maanden te gaan.

‘Yep,’ zei Stanhope. ‘Twee weken geleden.’ Huwelijksvoltrekking op het stadhuis. Etentje in een Frans restaurant op 12th Street, waar hij in de krant over had gelezen; hij moest de gerechten op de kaart aanwijzen, want hij kon het allemaal niet uitspreken. Anne moest op het laatste moment nog een andere outfit kiezen, want de jurk die ze had willen dragen zat haar al te strak.

‘Zodra de baby er is, wil ze door een pastoor getrouwd worden. We konden zo snel geen kerk vinden waar het kon, zelfs niet toen ze haar buik hadden gezien. Anne zegt dat ze misschien wel iemand kan vinden die het huwelijk kan inzegenen en tegelijk het kind kan dopen. Later, bedoel ik.’

‘Getrouwd is getrouwd,’ zei Francis en hij feliciteerde Stanhope van harte. Hij hoopte maar dat het Stanhope niet was opgevallen dat hij heel even de rekensom had proberen te maken. Niet dat het hem echt iets kon schelen, het was een gewoonte die hem met de papepel was ingegoten, een gewoonte die hij ongetwijfeld kwijt zou raken hoe langer hij in Amerika was. Mensen gingen hier in korte broek en T-shirt naar de mis. Pas geleden had hij een vrouw achter het stuur van een taxi gezien. Mensen liepen in hun ondergoed over Times Square.

‘Wil je haar zien?’ vroeg Stanhope, terwijl hij zijn pet afzette.

In die pet, verborgen in de voering, zat een kiekje van een knappe blondine met een lange, slanke hals. Ernaast was een bidprentje van Sint-Michaël gestoken, en een fotootje van een jongere Brian Stanhope met een andere jongen.

‘Wie is dat?’ vroeg Francis.

‘Mijn broer, George. In het Shea Stadium.’

Francis had er nog niet aan gedacht om foto's in zijn pet te steken, al had hij ook een dubbelgevouwen bidprentje van Sint-Michaël in zijn portemonnee. Francis had Lena Teobaldo gevraagd met hem te trouwen op de dag dat hij klaar was met de opleiding, en zij had ja gezegd. Hij ging ervan uit dat hij dit binnenkort zelf ook zou doen: aan mensen vertellen dat er een baby kwam. Lena was half-Pools en half-Italiaans, en soms, als hij naar haar keek – als ze iets in haar tas zocht, of een appel schildte en haar knokkel het mes begeleidde – voelde hij een panische steek omdat hij haar bijna nooit zou hebben ontmoet. Stel dat hij niet naar Amerika was gekomen? Waar anders dan in Amerika zouden een Pool en een Italiaan bij elkaar komen om een meisje zoals Lena te maken? Stel dat hij er niet was geweest, die ochtend dat ze de pub in liep om te vragen of haar familie het zaaltje achterin mocht huren voor een feestje? Haar zusje ging studeren, zei ze tegen hem. Ze had een volledige beurs gekregen, zo slim was ze.

‘Dat gaat jou misschien ook wel gebeuren, als je van school komt,’ had Francis gezegd, en ze was in de lach geschoten en had gezegd dat ze verleden jaar al klaar was met school, dat studeren er voor haar niet in zat, maar dat dat niet erg was omdat ze van haar werk hield. Ze had een woeste bos krullen, bruine schouders boven een of ander strapless geval. Ze zat in de pool van datatypistes bij General Motors op 5th Avenue, een paar verdiepingen boven FAO Schwarz. Hij wist niet dat

FAO Schwarz een speelgoedwinkel was. Hij was pas een paar maanden in Amerika.

‘Mensen vragen de hele tijd of we in de stad blijven,’ zei Stanhope. ‘We wonen nu in Queens, maar het huis is piepklein.’

Francis haalde zijn schouders op. Hij wist niets over de voorsteden, maar hij zag zichzelf niet de rest van zijn leven in een appartement wonen. Hij stelde zich land voor. Een tuin. Ruimte om te ademen. Francis wist één ding zeker, en dat was dat Lena en hij na de bruiloft bij haar ouders zouden intrekken om geld te sparen.

‘Ooit van Gillam gehoord?’ vroeg Stanhope.

‘Nee.’

‘Ik ook niet. Maar die ene gast, die Jaffe, volgens mij is hij sergeant-brigadier. Die zei dat het maar dertig kilometer ten noorden van de stad ligt, en dat daar heel veel politiemensen wonen. Hij zegt dat alle huizen er grote gazons hebben en dat jochies op hun fietsje er de krant rondbrengen, net als in *The Brady Bunch*.’

‘Hoe heette het ook weer?’ vroeg Francis.

‘Gillam,’ antwoordde Stanhope.

‘Gillam,’ herhaalde Francis.

Een eind verderop zei Stanhope dat hij dorst had en dat een biertje geen slecht idee was. Francis deed net of hij het voorstel niet had gehoord. De surveillanten in Brownsville dronken ook weleens tijdens hun rondes, maar alleen als ze in hun wagen zaten, niet in het openbaar. Hij was geen lafaard, maar ze waren nog zo onervaren. Als een van hun beiden in de problemen zou komen, hadden ze allebei geen poot om op te staan.

‘Tegen zo’n glas frisdrank met een bol ijs erin zeg ik geen nee,’ zei Francis.

Toen ze de *diner* in liepen, kwam de warme lucht die er gevangen zat Francis tegemoet, ook al hadden ze de deur met een paar bakstenen opengezet. De oudere man achter het buffet droeg een mutsje van vergeeld papier en een scheve strikdas. Een dikke zwarte vlieg maakte fanatieke duikvluchten langs het hoofd van de man, terwijl die van de ene naar de andere agent keek.

‘Staat de frisdrank koud, *buddy*? Is de melk lekker?’ vroeg Stanhope. Zijn stem en de breedte van zijn schouders vulden de stilte, en Francis keek naar zijn schoenen, en toen naar de glasplaat op het buffet, die vol barsten zat en met tape bij elkaar gehouden werd. Het was een mooi beroep, hield hij zichzelf voor. Een eerzaam beroep. Er waren geruchten geweest dat er in 1973 niet eens een lichter zou komen, omdat het stadsbestuur het politiebudget had gedecimeerd, maar met hangen en wurgen was zijn jaar er toch gekomen.

Precies op dat moment kwamen hun portofoons krakend tot leven. Er waren wel al wat grappen uitgewisseld, oproepen gedaan en beantwoord, maar dit was anders. Francis draaide het volume omhoog. Er was een schot gelost en mogelijk was er een overval gaande in een supermarktje aan Southern Boulevard nummer 801. Francis keek naar de deur van de *diner*: 803. De man achter het buffet wees op de muur, naar wat ook maar gaande was aan de andere kant. ‘Dominicanen,’ zei hij, en het woord zweefde door de lucht en bleef daar hangen.

‘Ik heb helemaal geen schot gehoord. Jij?’ vroeg Francis. De centrale herhaalde de oproep. Er trok een rilling van Francis’ rug tot zijn nek, maar hij prutste aan zijn portofoon terwijl hij naar de deur liep.

Met Francis voorop, en Stanhope vlak achter hem, trokken de twee nieuwelingen de holsters op de heupen open, terwijl

ze naar de deur van de winkel liepen. ‘Moeten we niet wachten?’ vroeg Stanhope, maar Francis liep door, langs een stel munttelefoons, langs een ventilator die de lucht rond stond te slaan. ‘Politie!’ schreeuwde hij, terwijl hij dieper de winkel in liep. Als er klanten waren toen de overval plaatsvond, dan was er nu geen spoor meer van hen te bekennen.

‘Gleeson,’ zei Stanhope, met zijn hoofd knikkend naar de met bloed besproeide sigarettensloffen achter de enige kassa, voor in de zaak. Het patroon liet de kracht van iemands hartslag zien: bloed dat eerder paars dan rood van kleur was, reikte zo hoog als het van lekkagevlekken vergeven plafond en vormde een stroperige laag op de roestige luchtfilter. Francis keek meteen naar de vloer achter de kassa, en volgde toen het gruwelijke spoor door het derde gangpad tot waar een man voor een bezemkast lag, op zijn zij, zijn gezicht onbeweeglijk, met naast hem een verbijsterende hoeveelheid bloed in een steeds groter wordende plas. Terwijl Stanhope hier melding van maakte, drukte Francis twee vingers in de zachte holte onder de kaak van de man. Hij trok de arm van de man recht en legde dezelfde vingers op diens pols.

‘Het is hier te warm voor,’ zei Stanhope, terwijl hij fronsend op het lichaam neerkeek. Hij trok de koeler waar hij naast stond open, trok er een flesje bier uit dat hij opende door de dop er tegen een plank vanaf te slaan, en klokte de inhoud in één keer achterover. Francis dacht aan het stadje waar Stanhope het over had gehad, en aan hoe hij op zijn blote voeten door koel gras zou lopen dat nog nat was van de dauw. Het viel niet te voorspellen hoe het leven zou lopen. Je kon nooit iets uitproberen, eens kijken of het je beviel – die woorden had hij gekozen toen hij zijn oom Patsy had verteld dat hij aangenomen was op de politieacademie – want je probeerde

het een poosje, en dan nog eens een poosje, en voor je het wist was je geworden wie je was. Het ene moment stond hij nog in het veen aan de andere kant van de Atlantische Oceaan, en het andere moment was hij ineens een agent. In Amerika. En in de slechtste wijk van de bekendste stad ter wereld.

Terwijl het gezicht van de dode man asgrauw kleurde, bedacht Francis zich hoe wanhopig de man eruitzag zo met die uitgerekte hals en opgestoken kin, als een drenkeling die zijn hoofd boven water wil houden. Dit was pas zijn tweede dode. De eerste, een lijk dat boven was komen dobberen in april na een winter in New York Harbor, was niet meer te herkennen als een mens, en misschien leek hij daarom wel nauwelijks echt. De inspecteur die hem meegenomen had zei dat hij maar over de rand van de boot moest overgeven als hij daar behoefte aan had, maar Francis zei dat het prima ging. Hij dacht aan de Christenbroeders die hadden gezegd dat een lichaam niet meer was dan een tijdelijke behuizing, en dat de ziel het controlelampje was van je ware zelf. Dat eerste stoffelijk overschot, een opgezwollen homp vlees die druipend op het dek van de boot werd gehesen, had lang voordat Francis het te zien kreeg afscheid genomen van zijn ziel, maar deze hier... Francis zag hem stukje bij beetje verdwijnen. In zijn moederland zou iemand een raam opengezet hebben zodat de geest van de man kon wegvliegen, maar hier, in de South Bronx, kon een ziel hooguit wat rondfladderen tussen vier muren tot hij uitgeput neerzeeg in de hitte en iedereen hem vergat.

‘Zet die deur even open, alsjeblieft,’ riep Francis. ‘Ik krijg bijna geen lucht.’

Toen hoorde Francis iets en hij verstijfde. Hij legde een hand op zijn wapen.

Stanhope keek hem geschrokken aan. Daar was het weer,

het fluisterzachte geluid van een sneaker op linoleum die naar hen luisterde terwijl Francis terugluisterde, drie mensenharten die wild tekeergingen in hun kooien, en één hart dat stil lag. ‘Kom tevoorschijn, met je handen omhoog!’ riep Francis, en toen zagen ze hem ineens: een lange, slungelige tiener in een wit T-shirt, een witte korte broek, witte sneakers, verstopt in de smalle ruimte tussen de vrieskist en de muur.

Een uur later hield Francis de hand van het joch vast en rolde hij elke vinger door de inkt, om hem vervolgens op de kaart te drukken, eerst vier vingers tegelijk, dan de duim. Eerst de linkerhand, daarna de rechter-, dan weer de linker-. Drie kaarten in totaal: voor de stad, de staat, het land. Na de eerste kaart was er een cadans ontstaan, als een eeuwenoude dans: pakken, rollen, loslaten. De handen van de jongen waren warm en droog, en als hij al gespannen was, dan merkte Francis daar niets van. Stanhope was al bezig met het proces-verbaal. De eigenaar van de winkel was ruim voor de komst van de ambulance overleden en nu zaten ze hier met de moordenaar, zijn handen zo zacht als die van een kind, zijn nagels keurig bijgehouden, schoon. De handen van de jongen waren los, buigzaam. Toen ze aan de derde kaart toe waren, wist het joch precies hoe het moest, begon hij te helpen.

Later, na alle administratie, zeiden de oudere agenten dat ze je altijd mee uit namen na je eerste arrestatie. De arrestatie kwam op Francis’ conto, maar ze namen Stanhope ook mee, en gaven hem het ene na het andere rondje, terwijl hij het verhaal steeds een beetje anders vertelde. Dat de jongen naar voren was gestapt en hen had bedreigd. Dat het bloed van alle muren droop. Dat Stanhope de ingang blokkeerde terwijl Francis de verdachte op de grond dwong.

‘Die partner van jou,’ zei een van de oudere agenten tegen Francis, ‘heeft fantasie.’

Stanhope en Francis keken elkaar aan. Waren ze partners?

‘Jullie zijn partners tot de hoofdinspecteur anders beslist,’ zei de oudere agent.

De kok kwam de keuken uit met grote schalen vol hamburgers en zei dat die van het huis waren.

‘Ga je nu al weg?’ vroeg Stanhope een poosje later aan Francis.

‘Ja, en dat zou jij ook moeten doen. Ga naar huis, naar je zwangere vrouw,’ zei Francis.

‘De zwangere vrouw is precies de reden waarom hij niet naar huis gaat,’ grapte een van de anderen.

Het duurde een uur en een kwartier om met de metro in Bay Ridge te komen. Zodra Francis binnenkwam, trok hij alles uit, behalve zijn boxershort, en stapte hij in het bed dat Patsy voor hem in zijn zitkamer had weten te proppen. Iemand had de moeder van de jongen gebeld. Iemand anders had hem naar het huis van bewaring gereden. Hij had gezegd dat hij dorst had, dus had Francis een blikje frisdrank voor hem uit de automaat gehaald. Het joch had het gulzig leeggedronken en had toen gevraagd of Francis het wilde vullen met water uit de kraan. Francis was naar de wc gegaan en had het gevuld. ‘Je bent niet goed snik,’ zei een van de jongens die niet in uniform waren. Hij wist nog niet hoe iedereen heette. Wie zou het zeggen? Misschien had die winkelier die jongen wel iets heel ergs aangedaan. Misschien had hij zijn verdiende loon gekregen.

Patsy was niet thuis. Francis belde Lena, hoopte vurig dat zij opnam en dat hij niet eerst haar moeder aan de lijn kreeg.

‘Is er iets gebeurd, vandaag?’ vroeg ze nadat ze eerst een paar minuten hadden gekletst. ‘Je belt anders nooit zo laat.’ Francis keek op de klok en zag dat het al bijna twaalf uur was. Al die administratie en het bier hadden meer tijd gekost dan hij had gedacht.

‘Sorry. Ga maar weer slapen.’

Ze bleef zo lang stil dat hij dacht dat ze inderdaad weer sliep.

‘Was je bang?’ vroeg ze. ‘Ik moet het weten.’

‘Nee,’ zei hij. En hij was ook echt niet bang geweest, tenminste, wat hij had gevoeld was niet angst zoals hij het kende.

‘Wat dan wel?’

‘Ik weet het niet.’

‘Probeer het van je af te zetten, Francis,’ zei ze, alsof ze naar zijn gedachten had zitten luisteren. ‘We hebben een plan, jij en ik.’